

Bruno Gröning

Forradalom az orvostudományban

Egy félreismert rehabilitációja

A SZELLEMI ÚTON TÖRTÉNŐ GYÓGYULÁS
ORVOSI DOKUMENTÁCIÓJA

Dr. med. Matthias Kamp

Forradalom az orvostudományban

Bruno Gröning

Forradalom az orvostudományban

Egy félreismert rehabilitációja

SZELLEMI ÚTON TÖRTÉNŐ GYÓGYULÁS
ORVOSI DOKUMENTÁCIÓJA

DR. MED. MATTHIAS KAMP

Bruno Gröning Baráti Kör

Ez a könyv a Bruno Gröning Baráti Körtől önkéntes adomány alapján kapott, kereskedelmi forgalomba nem hozható példány.

1. kiadás 2008

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing
Németország

Internet: www.bruno-groening.org/magyar

A szerzői jog a mű egészére és minden részére fenntartva. A felhasználás minden formája a Leiki és szellemi segítséget keresők egyesületének (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) írásbeli beleegyezése nélkül tilos. Ez különösen vonatkozik sokszorosításra, idegen nyelvre fordításra, mikrofilmen való rögzítésre, valamint elektronikus rendszereken való tárolásra és feldolgozásra.

ISBN 978-3-86769-086-7 ungarisch

A német eredeti kiadás:
Bruno Gröning – Revolution in der Medizin
ISBN 978-3-933344-69-4 deutsch

Ich bin nichts, der Herrgott ist alles.
Ich will weder Geld noch Gold,
was ich will und kann allen
Menschen helfen und heilen.
Wer den Herrgott verkennt
ist es nicht wert gehalten
zu werden.
Der größte Arzt aller Menschen
ist und bleibt unser Herrgott.

Gräfelting, den 8. Febr. 49.

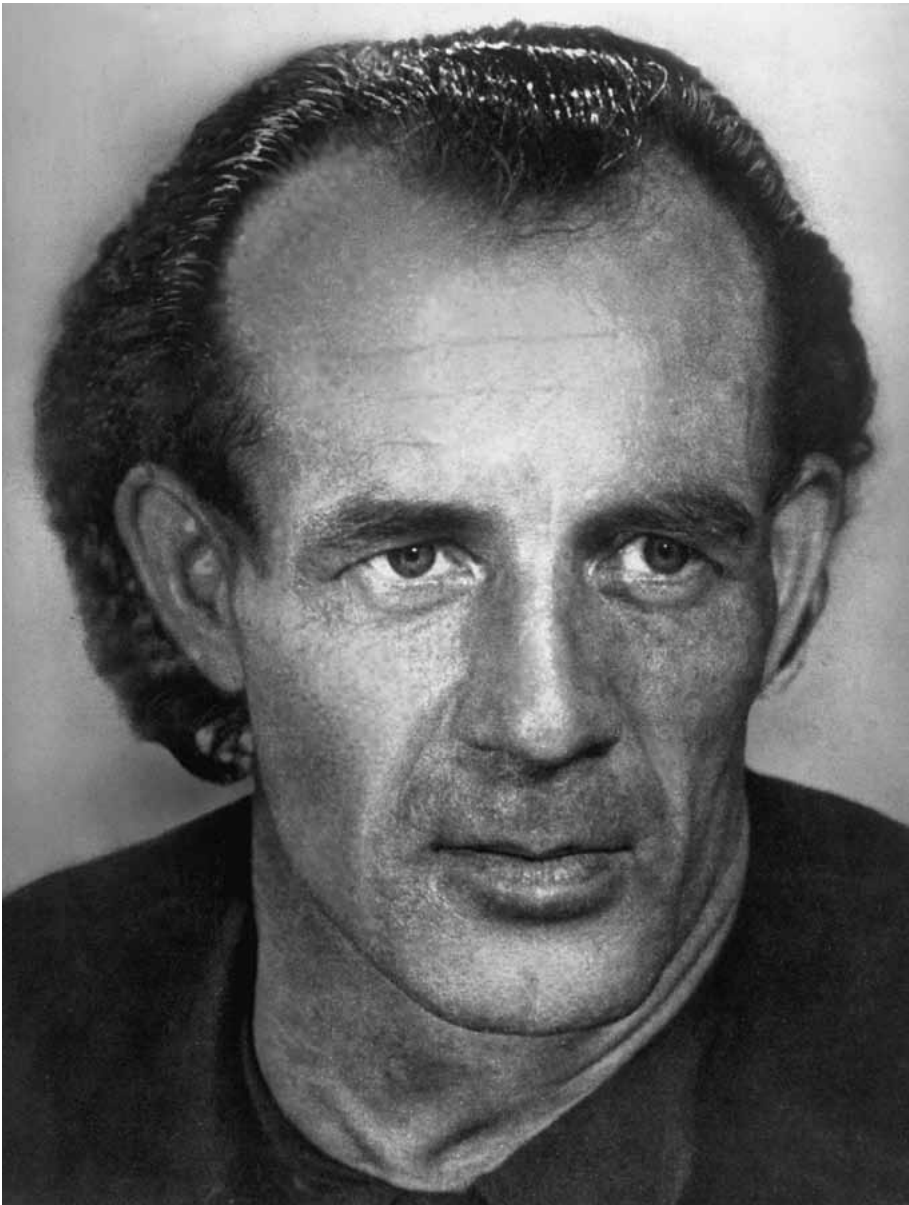
Gröning

Bruno Gröning kézírása

Én semmi vagyok, az Úristen minden.
nem akarok sem pénzt sem aranyat,
amit akarok és tudok, minden
embert segíteni és gyógyítani.
Aki az Úristent tagadja,
nem érdemli meg, hogy
segítsenek rajta.
Minden ember legnagyobb orvosa
az Úristen, s az is marad

Gröning

Gräfelting, 1949. VII. 8

Bruno Gröning (1906-1959)

Tartalomjegyzék

Előszó	13
Bruno Gröning beszéde 1949. aug. 31-én a Rosenheim melletti Traberhofon	16
1. A félreismert	19
Nincsen gyógyíthatatlan	19
A herfordi csoda	24
2. Bruno Gröning személye	27
Szokatlan gyermek	27
Sokoldalú munkásság	32
Keserű házasság	33
Háború és fogság	35
„Én csak Isten egyszerű szolgája vagyok“	37
A szenvedők tömege	40
„Igazi istenszerető ember volt“	47
„Nem vagyok más csak egy természetesnek megmaradt ember“	49
Szakértő orvosok véleményei	53
Erkölcsei bizonyítvány Bruno Gröningről	58
3. Bruno Gröning tanítása	61
A tudomány felfedi Bruno Gröning titkát?	61
Bruno Gröning: „Isten léte tény“	62
A teremtő erő felvétele	64
A Heilstrom: szuggesztió vagy gyógyterápia? – Az „X“ faktor Bruno Gröning működésében	65
A „Regelung“ - a test tisztulása?	69
A gondolatok fontossága a „Regelungban“	75
A gondolatok hatalma	76
A betegségről való beszéd – nagy veszélyt jelent a gyógyulás számára	81
Részvét, szánalom helyett együttérzés	84
„Hagyjátok abba a pletykálkodást!“	86
A gondolat fegyelmeztetése -kapu az isteni fény felé	88

Az ember helyett Istenre hallgassunk – Az érzésekhez visszavezető út	90
Bruno Gröning tanítása - az Istenhez vezető út?	99
Összefoglalás	102
A jó és a rossz - szent küzdelem az emberi lélekben	103
Az idő	117
„Higgyél és bízzál, segít és gyógyít az isteni erő“	119
A szeretet az élet alaptörvénye	126
4. Bruno Gröning tevékenysége	129
Herford és Traberhof - ezekre hatott a gyógyítás	131
A szervezett működéshez vezető út	138
A tevékenység határai	141
Hogyan jönnek létre a gyógyulások?	148
A távgyógyítások	156
A szellem félreismert nagysága	163
Az emberi lét magasabb szintjei	170
Feltöltött tárgyak	184
5. Ellenállás és ellenerők	191
A gyógyítási tilalom	191
A gyógyítási engedélyért vívott harc	199
Az „önzetlen“ munkatársak	216
Az egykori menedzserek bosszúja	226
Soltikow gróf „leleplezése“	249
Ártatlanul ítélték el	255
6. A modern orvostudomány tévútja	259
A zsákutcába vezető út	260
Állatkísérletek – milliószoros szenvedés az egészség szolgálatában	273
A géntechnika – a romlásba vezető lépés	282
A szellem elnyomatása	296
Bruno Gröning az orvostudomány látókörében	307
Forradalom az orvostudományban	314

7. A fel nem ismert szenvedés – egy félreismert ember kálváriája	319
Az emberiség esélye	319
Egy keserves küldetés	327
Nincs halál	350
8. Bruno Gröning műve napjainkban	357
A Bruno Gröning Baráti Kör – a felebaráti szeretet műve	358
9. Dokumentált gyógyulási beszámolók	369
Gyógyulás agykárosodás következményeiből Susanne Weidig (26)	369
Gyógyulás krónikus sokízületi gyulladásból Dagmar de Meester (34)	377
Gyógyulás veleszületett bélbetegségből Raimund Schreiber (1)	382
Gyógyulás nagyothallásból Jürgen Böhlendorf (54)	386
Tüdőasztmából és allergiákból való gyógyulás Anne-Marie Schwabe (49)	389
Függelék	
Bruno Gröning előadása (1957)	395

A le nem fordított német szavak magyarázata

Heilstrom: így nevezte Bruno Gröning azt a szellemi erőt, amely a gyógyulást előidézi. Ezenkívül erre a gyógyhullám és az isteni erő kifejezéseket is használta.

Einstellen: az ember ráhangolódik az isteni erőre, magába fogadja azt.

Regelung (tsz.: *Regelungen*): a Heilstrom beáramlásán keresztül a testben tisztító folyamat kezdődik el, amely gyakran fájdalmakban mutatkozik meg. A testet megtisztítja a betegségtől. Ezt nevezte Bruno Gröning *Regelung*nak.

Előszó

Egyre nő azoknak az embereknek a száma, akik a hagyományos orvostudománytól nem remélhetnek gyógyulást, és ezért más utakat keresnek, hogy egészségüket visszanyerjék. Ezzel összefüggésben nem csupán a természetgyógyászat iránt lehet növekvő érdeklődést megfigyelni. A szellemi úton történő gyógyítás is, amely hosszú éveken keresztül tabutéma volt a nyilvános ság előtt, nagy érdeklődéssel találkozunk. Másfelől az újságokban mindig találkozunk újabb elutasító, negatív megnyilvánulásokkal ezzel a témával kapcsolatban, amelyek legtöbbször egyoldalúan és differenciálatlanul, egyes esetek alapján a szellemi úton történő gyógyulást megkérdőjelelik.

A vélemények sokfélesége, amely legtöbb esetben a szakterület alapos ismerete nélkül és gyakran polemizáló formában lát napvilágot, sürgősen tárgyilagos megvilágítást tesz szükségessé. Éppen a modern egészségügyi rendszerben állandóan élesedő krízis, amelynek költségei az utóbbi évtizedekben a gyorsan növekvő betegszámmal egyidejűleg robbanásszerűen megnövekedtek, nem hagy helyet világnézeti vitának, hanem a betegek érdekében sürgős tennivalót igényel a felelősök részéről.

„Az, aki gyógyít, annak igaza van“ alapelv alapján Nagy-Britanniában már az ötvenes években, a Nemzeti Egészségügyi Szolgálat 200 kórházában nyitottak utat a szellemi úton történő gyógyításnak, ma már több mint 1800 kórházban folyik szellemi úton történő gyógyítás. Az angol orvosi kamara már évtizedekkel ezelőtt beismerte, hogy „a szellemi úton történő gyógyításon keresztül az egészség olyan helyreállítása vált lehetségessé, amelyet az orvostudomány nem tud megmagyarázni“.

Az angliai helyzettel ellentétben úgy látszik, hogy Németország a szellemi úton történő gyógyítást illetően a kormány és a hivatalos tudomány részéről még mindig „elmaradott“ országgént jön számításba. A szellemi úton történő gyógyítás fogalma meg sem jelenik a német törvényhozásban. A szellemi gyógyító mint olyan nem kerül jogilag elismerésre. Még az együttműködés az orvos és természetgyógyász, valamint az orvos és a szellemi gyógyító között is tiltva van a Német Szövetségi Köztársaságban a munkajog rendelkezései szerint. Az orvostudományi körök képviselői részére Egy láthatatlan gyógyító erő hatása az emberi szervezetre az orvostudományi körök szemében a megértés határain túl van, a hivatalos tudomány szűk korlátain túlra látni nehéz.

Ha még a 90-es években is, különösen Németországban nagy ellenállással, előítéletekkel és hibás tájékoztatással kell a szellemi úton történő gyógyítással

kapcsolatban harcolni, úgy élénken elképzelhető, milyen nagy nehézségeket kellett Bruno Gröningnek (1906-1959) leküzdenie, akinek az ötvenes években bámulatos gyógyítások sikerültek.

Tudatlanság, irigység, világnézeti előítéletek és ijesztően felszínes vizsgálatok alapján olyan képet rajzoltak a médiákban erről az emberről, amely otromba ellentmondásban áll számos kortárs tanú beszámolójával, a szakvéleményekkel és a gyógyulásokról szóló beszámolókkal, melyek számomra e könyv írásakor hozzáférhetőek voltak. Ezen kívül kortárs tanúkkal még sok személyes beszélgetésre nyílt lehetőségem.

Vizsgálódásaim folyamán nemcsak mély megértésre találtam a szellemi gyógyítással kapcsolatban, hanem egyre inkább megmutatkozott az egész ellenállás háttere a társadalom begyöppedett intézményei részéről ezzel az ősrégi és elsődleges gyógymóddal szemben. Megértettem, hogy egy olyan ember, mint Bruno Gröning, aki következetesen képviselte az elnyomott korábbi tudást a szellem hatalmáról és költségek nélkül ezeket vezetett el a gyógyuláshoz, akiket a meggyökeresedett rendszer gyógyíthatatlannak nyilvánított, veszélyt jelent az olyan társadalmi erők számára, akik hatalmukat a lakosság tudatlanságára és szenvedésére alapozták.

Az orvostudomány végzetes szövetkezése a gyógyszeriparral, az állami intézményekkel, valamint az egyházzal, megvilágítja ezeknek a felelősségét azokért a szenvedésekért, amelyeket még napjainkban is el kell tűrni.

Ezen könyv írásának indítéka végül is az a tény volt, hogy nem csak abban az időben történtek ilyen szellemi gyógyítások, amikor Bruno Gröning élt, hanem még napjainkban is több gyógyulás történik ennek az elvnek a segítségével olyan esetekben is, amelyek súlyos szervi megbetegedésen alapszanak. A Bruno Gröning idejéből származó gyógyulási jelentések mellett sikerült több mint 1000 napjainkban történt gyógyulásról és segítségről szóló beszámolót összegyűjteni. Néhány esetben ezeknél a bámulatos gyógyulásoknál orvosi bizonyítékok is léteznek.

Orvosként meggyőződhettem róla, amit korábban lehetetlennek tartottam volna, hogy Bruno Gröning tanítása igazán „nehéz időben“ utat nyit a gyógyuláshoz. Maguk a betegek, akiket a hagyományos orvostudomány gyógyíthatatlannak bélyegzett meg, megtalálták az utat a gyógygyerőhöz, amely gyógyíthatatlant nem ismer.

Ezen emberek iránti felelősségtudatból orvosként írtam meg ezt a könyvet. De felszólítom kollegáimat is, hogy pácienseik iránt érzett felelősségből tudatosan nyissák meg magukat egy igazi továbbképzés előtt. Felhívom őket, hogy szabaddítsák ki magukat a hagyományos medicina egyoldalú, a csak testileg történő tájékozódás dogmatikus határaiból és forduljanak a szellemi úton történő gyógyításhoz is. Csak ha megtanulnak már nem az emberiség legnagyobb orvosa ellen, hanem annak segítségével dolgozni, akit Bruno Gröning Úristennek nevezett, akkor megszabadulhatnak az orvostudomány árnyoldalaitól és igazi orvosává válhatnak.

Azoknak az orvosoknak a sikerei, akik meg merték tenni ezt a lépést, félre nem érthető nyelven beszélnek.

Dr. med. Matthias Kamp

„Azt hiszem, hogy a nem anyagi, hanem szellemi úton történő gyógyításnak nem sejtett lehetőségei vannak a jövőben. És abban is hiszek, hogy hatásterülete lassacskán túl fog nőni azon, amit ma - joggal vagy jogtalanul - funkcionálisnak nevezünk, és minden organikus át fog fogni. Látom egy olyan korszaknak a virradatát, amikor például belső burjánzásokon végzett bizonyos sebészeti beavatkozásokat csupán fércmunkának tekinthetünk, s rémület tölthet el bennünket, hogy egyáltalán valaha olyan korlátozott tudás uralkodott a gyógyításban. Akkor már nem lesz helye a hagyományos gyógyszereknek. Távol áll tőlem, hogy a modern orvostudományt és a sebészetet lebecsüljem, ellenkezőleg, csodálattal adózom mind a kettőnek. De nekem módomban állt óriási energiákat megismerni, melyek a személyiségben találhatók és olyanokat is, amelyek külső forrásokból táplálkoznak, s bizonyos feltételek esetén keresztáramlanak a személyiségen, és ezeket nem lehet másnak, csak isteni energiának nevezni. Erők, amelyek nemcsak funkcionális zavarokat tudnak gyógyítani, hanem organikus eredetűeket is, amelyek lelki-szellemi zavarok pusztító kísérő jelenségeiként mutatkoznak.“

Prof. Dr. Carl Gustav Jung

Bruno Gröning beszéde

1949. aug. 31-én a Rosenheim melletti Traberhofon

„Kedves Embertársaim! Testvéreim!

Önök mindannyian már évek óta segítséget keresnek. Mindannyian már évek óta szeretnék visszanyerni egészségüket, melyet már évekkal ezelőtt elveszítettek. Tudom, hogy itt és mindenütt vannak ilyen emberek, bárhova megyek, bárhol vagyok, mindenütt ugyanaz a kép fogad. Minden egyes ember keresi a segítséget, minden egyes ember keresi a gyógyulást. Ezzel nem azt akartam mondani, hogy az orvosok – akik talán mindent arra tettek fel, hogy gyógyítsanak – rosszak lennének, mert nem voltak abban a helyzetben, hogy segítsenek. Nem. Az orvos a maga legjavát nyújtotta, hogy segíthessen. Nekik nem adatott meg az, amit elvárnak tőlük, hogy mindenkin segítsenek.

Egyet azonban meg kell mondanom, hogy az egyetlen orvos, minden ember egyedüli orvosa, a mi Úristenünk.

Az ember évezredekkel ezelőtt elhagyta a természetes utat, elhagyta Istenben való hitét. Mindenki azt hitte, meg tudja állni egyedül is a helyét. „Most itt vagyunk ezen a Földön, s berendezkedünk, ahogy akarunk, s segíteni is tudni fogunk magunkon“, gondolták. De tudomásukra hozom, senkin sem lehet segíteni a mi Úristenünk nélkül. Ő egyedül a mi Atyánk, s az is marad, Ő egyedül minden ember legnagyobb orvosa, s az is marad!

És aki azt hiszi, hogy magát a természet alól kivonhatja, melyet az Úristen nekünk, embereknek olyan jól megteremtett, az menjen, ahova akar. Azt gondolták, egyikük különbözhet a másiktól azáltal, hogy hátat fordít a természetnek és a kultúra lépcsőfokait megmássza. Ebben rejlik a hiba, ebben rejlik minden. Ez az, ami az embernek hiányzik: a természet. Vissza a természethez! Vissza a mi Úristenünkhöz, vissza az emberi jóságban való hithez.

Én magam nem kérdezem, hogy az egyes ember melyik valláshoz, melyik nemzethez tartozik. Fő, hogy szívében hordozza a mi Úristenünket. Aki azonban elvesztette a hitet és Isten segítségét akarja, annak vissza kell találnia az útra, amelyik az Istenben való hithez vezet. Aki megtalálta az utat és elkötelezettnek érzi magát, hogy e hitet pontosan kövesse, annak legyen része segítségben.

Újra és újra tudomására hoztam minden embernek: Aki megtalálta hozzám az utat, az hagyja otthon a félelmet és mindenek előtt a pénzt [...]. Kérem Önöket, tartózkodjanak attól, hogy szenvedéseiket részletesen felsorolják [...]

Egyet azonban be kell vallanom és ebben Önök is igazolni fognak: Régebben a kórházaknak csak egy része volt tele betegekkel. Ma már nem lehet különbséget tenni kórházak és lakóházak között, ma már csak kórházak vannak. Mert minden lakóházban, ahol az emberek azt hiszik, hogy jól érezhetik magukat, betegek vannak. Ennek egyszer vége kell lennie, ezért a legeslegjobb úton vagyunk ahhoz, hogy segítsünk ezen. Közlöm Önökkel, hogy sok orvos már kinyilvánította, hogy e nagy isteni művön együtt dolgozik velünk.

És üdvözlém, ha magukat maradéktalanul rendelkezésre bocsátanák, hogy az embereknek segíteni lehessen, s meg lehessen őket gyógyítani. Akkor nem csak egy nép, hanem minden nép, minden ember nyomorúsága véget ér.

Az egoista szót mindenki ismeri. Egoista csak egyszer legyen az ember életében, amikor az elvesztett értéket, az egészséget újra visszakapja. [...]

Egyikőjük se tartsa fogva betegségét, ne gondoljon rá erősen, engedje el könnyedén. Kérdezze meg: Mi történik a testemben [...]?

Én semmit nem tudok tenni mindezért, amennyiben Önök érintettnek érzik magukat, amennyiben jogukban áll Isten segítségét elfogadni, úgy történjék ez Isten nevében.“

1. fejezet

A félreismert

Nincsen gyógyíthatatlan

Alig akadt a háború utáni Németországban olyan ember, akiről olyan sokat írtak volna mint Bruno Gröningről. Röviddel az után, hogy 1949 márciusában az első gyógyulások a westfáliai Herfordban ismertté váltak, közszájon forgott a neve. Emberek ezreit vonzotta, a háború testi és lelki sérültjeit, akiről a ha gyományos orvoslás lemondott, s akik benne látták utolsó reményüket. Istenről, mint a legnagyobb orvosról beszélt nekik, nemcsak a rosenheimi Traberhofban, hanem Németországban sok helyen, és „bibliai jelenetek“ váltak valóra, ahogy erről egy újság tudósított.

Az értelem gyorsan kész egy ilyen történetet mesének tekinteni, mert az a jelenlegi képzeink között nem helyezhető el, és mégis a tények mást mondanak. Nemcsak akkor, hanem még ma is, több mint 30 évvel Bruno Gröning halála után, tanítása követése által történnek orvosilag megmagyarázhatatlan gyógyulások.

A mai egészségügy katasztrofális helyzetét tekintve egyre sürgetőbbé válik e jelenséget előítéletektől mentesen megvizsgálni. Aki személyes kényelmét, hiúságát és saját pénztárcáját előtérbe helyezi és az évezredes elv „Amit nem szabad, az nem is lehetséges“ alapján a szellemi úton való gyógyítás csodálatos lehetőségeit tagadja, az felelőtlenül cselekszik.

Ugyanakkor égetően szükség van világos differenciálásra a szellemi úton történő gyógyítás szinte már átláthatatlannak tűnő területén, hogy a pelyvát a búzától meg tudjuk különböztetni. A negatív tapasztalatok alapján történő általánosítások, amelyek mindent átfogó elutasításban jelennek meg, hiányos következtetések jelei. Mindenütt találkozhat az ember sarlatánokkal, akik embertársaik szenvedéséből hasznot akarnak húzni. Ettől nem véd meg sem az orvosi vizsga, sem a gyógyító tevékenység folytatásához adott állami engedély. Itt nincs helye hiszékenységeknek, mely éppen a beteg emberekre nézve súlyos következményekkel járhat. A hagyományos gondolkodáson túlmutató, szakszerű tájékoztatás szükséges.

Ezért túltettem magam minden szokványos előítéleten és utánajártam azoknak a bámulatba ejtő beszámolóknak, amelyek Bruno Gröning máig tartó hatásáról

szólnak. Vizsgálataim eredményéről a következő oldalakon számolok be. Akinek minden bizonyíték ellenére nehéz az elmondottakban hinnie, azt emlékeztetem Shakespeare szavaira:

„Több dolgok vannak földön és egen,
mintsem bölcselmetek álmodni képes.“*

Egyértelműnek tűnik, hogy e vizsgálódást egy gyógyulásról szóló beszámolóval kezdjem, amely élő bizonyítéka a gyógyító erő létezésének, hogy az, Bruno Gröning szavai által, ma is hat.

Az A.-ból származó Margarethe Mast asszony lábában több mint öt éve voltak súlyos vénás vérkeringési zavarok (krónikus vénás elégtelenség, CVI), amelyek nagy szenvedést okoztak neki.

Elmondta nekem:

„A vér nem áramlott kielégítő módon a szív felé, hanem visszafolyt, így pangás alakult ki mindkét lábamban. Egy pillanatig sem tudtam állni a nélkül az érzés nélkül, hogy lábaim szétrepednek. Meleg nyári napokon különösen rossz volt, hőségben pedig elviselhetetlen. Felkerestem panaszaimmel a körzeti orvost, aki a fent leírt állapotot megállapította és erősen szorító gumiharisnyát rendelt. Ezt mindennap viseltem. Ha leültem, a szorító harisnyanadrág ellenére, lábaimat azonnal egy széken kellett pihentetnem. Az utóbbi két évben nem volt elég már a szék, hogy fájdalmamat enyhítse. Magas asztalra helyezett párnára volt szükségem. Házi orvosom kijelentette, hogy e betegség nem gyógyítható, megkísérelheti különféle módszerekkel és otthoni praktikákkal (váltó fürdő, lábaim kefézése, egészségügyi cipők viselése), hogy állapotom ne rosszabbodjék.“

Mindazonáltal 25 év óta lábikragörcsben szenvedett, amely főleg éjszaka jelentkezett és minden orvosi kezelésnek ellenállt.

Továbbá 20 éve krónikus bőrgyulladás volt az arcán, amely minden kenőcs és tinktúra ellenére (Volunimat 20 gr., Acidum salicicum 0,25, Glycerin 7,5, Eucerin cum aquosum ad 50,0, Unguentum emulsificans aquosum 50,0, Lotio Alab Aquos AA 50,0, Liniolital Emulsion, Aknefug-tej) ez idő alatt nem akart megszűnni.

Több mint 30 éven át állandóan hátfájások gyötörték, ami a Bruno Gröning tanításába való bevezetését megelőző 10 évben lehetetlenné tette, hogy egy normális, fából készült széken üljön. Fel kellett hagynia hivatása gyakorlásával és férje egy speciális heverőt készített neki, úgy hogy az ülőpárnák alá egy masszív

* Hamlet, 1. felvonás, 5. szín (Arany János fordítása)

deszkát helyezett, s a fekvőhely háttámaszát állítani lehetett: így Mast asszony ülve félig fekvő helyzetbe kerülhetett.

A vérellátási zavarok miatt lábait továbbra is magasra kellett raknia.

Az orvosok súlyos osteochondrozist, L 4/5 és L 5/S 1, állapítottak meg nála. Nyugdíjaztatásáról is szó volt, melyet orthopédiai részről is támogattak.

A betegség által kiváltott mindennapos nagy korlátozottság depresszióhoz vezetett, amely mély szomorúsággal, bátortalansággal és az egyre növekvő kilátástalanság érzetével járt együtt. Elöntötte a családdal szembeni büntudat és az az állandó érzés, hogy kudarcot vallott az életben.

Mast asszony:

„Nem csoda, ha ez a kényszer a családomra is átragadt, és a gyerekeknek ugyanaz a szomorú arckifejezésük volt, mint nekem. Ezek az érzések, amelyeket akkor magától értetődőnek tekinttem, éveken keresztül kínoztak. Nagyon szerettem volna jó anya lenni, s ez nem sikerült. Ez a több mint két évtizedig tartó baj most természetesen csak jelzésszerűen írható le. Oly annyira igyekeztem, hogy a dolgokat jóra fordítsam, s ez soha sem sikerült, egyik bajhoz társult a másik, egyik szerencsétlenséget követte a másik.

Egyik orvos sem tudott segíteni rajtam, akikkel ezekben az években konzultáltam.“

Mast asszony 1988 januárjában ismerte meg Bruno Gröning tanítását. Röviddel azután jelentkeztek az első gyógyulások.

„Bruno Gröning tanításába való bevezetésem után, rövid meg szakításoktól eltekintve, áramlást éreztem lábaimban. Ez az áramlás különösen finom és gyengéd volt. Melegítő bizsergés öntötte el combom alsó részét, majd átterjedt a felső régiókba is, végül az egész combomon átfolyt. Négy hónappal a bevezetésem után már levehettem a gumiharisnyát. Azóta perlonharisnyát hordok, mint régen és a szokásos cipőmet. Hosszú ideig tudok panasz nélkül állni. Nem jelentkeznek már a fájdalmak. Gyógyulásom óta már nem kell magasra helyeznem lábaimat.“

Kérésemre Mast asszony még ugyanabban az évben megvizsgáltatta magát szakmailag tapasztalt kollégákkal. 1991-ben dopplerszonográfós vizsgálat történt.

A kolléga a leletben a következőket írta:

„A vizsgálatra a lábak krónikus vénás elégtelenségének gyanúja miatt került sor. A kétoldali doplersonographos vizsgálat nem mutatott ki CVI-re (krónikus vénás elégtelenség) utaló jelet. Semmilyen külső varicosis nem ismerhető fel, a nyomáspontok és a trombólízisra mutató jelek vizsgálata negatív eredménnyel zárult.“

Bruno Gröning tanításába történt bevezetése óta meg szűnt a három évtizede tartó kínzó hátfájása is. Órákig tudott újra kemény széken ülni. Így naponta 8-10 órát ült rendes, fából készült széken. Háziasszonyként és anyaként újból eleget tudott tenni minden kötelezettségének. Hét hónappal a bevezetése után megszűntek a 25 éve fennálló éjszakai lábikragörcsök.

A bőrgyulladás is tartósan elmúlt fél évvel azután, hogy először felvette a Heilstromot*. Nincs szüksége már kenőcsökre és tinktúrákra.

Hasonlóan történt ez a depresszióval is:

„Amióta a Bruno Gröning Barátok közösségében vagyok, már nincs depresszióm. Élelsruető ember lett belőlem. Családi kapcsolatainkban öröm és egy egészen más tudat uralkodik. Belsőleg nyugodt és bizakodó lettem. Örülök az újra ajándékba kapott élet minden napjának. Minden szempontból megtapasztaljuk a segítséget. Ezzel kapcsolatban naponta tudnék bizonyítékokkal szolgálni.

Nem tudok eléggé köszönetet mondani ezért az újra nekem ajándékozott életért.“

Hogyan lehetséges mindez egy elhunyt tanítása alapján? Biztosan nem beképzelésről van szó. Az orvosi leletek hozzáférhetőek voltak. Margarethe Mast asszony évtizedes szenvedéseit meggyőzően bizonyítják a szomszédságában élők esküvel felérő elbeszélései. Személyesen találkozhattam gyógyultakkal, akik évtizedekig tartó szenvedés után, Bruno Gröning tanítása alapján rátaláltak a gyógyulásra, s magam is meggyőződhettem jó egészségi állapotukról.

Tényleg kapcsolat van a napjainkban történtek és a között az ember között, aki 1949-ben a Rosenheim melletti Traberhofban 30 000 ember előtt Istenről, mint a legnagyobb orvosról beszélt?

Amikor néhány évvel ezelőtt először hallottam Bruno Gröningről, különösen a következő szavaira figyeltem fel:

„Nincsen gyógyíthatatlan, Isten a legnagyobb orvos.“

A klinikán ennek naponta az ellenkezőjét tapasztaltam. Gyakran láttam, hogy a páciensek az olyan orvosi kijelentések miatt, mint például „Ezzel együtt kell élnie“ vagy „Már csak egy fél évet adok Önnek“ bensőleg megtörtén hagyták el az intézetet és reménytelenül tekintettek hátralévő életük elé. Ha a kollegákat megkérdeztem, hogyan jutottak el idáig, hogy ilyen jóslatokba bocsátkozzanak, a statisztikára és saját tapasztalataikra hivatkoztak. Becsületesek akartak lenni betegeikkel szemben, s nem akartak alaptalan reményeket táplálni bennük. Elfogadható-e ez a hozzáállás?

* *Heilstrom*: magyarázat a 12 oldalon

Lehet-e statisztika alapján az egyes ember sorsára vonatkozó kijelentéseket tenni? Képviselhető-e az az álláspont, hogy az orvos, mert nem akar betegeiben alaptalan reményeket kelteni, ehelyett alaptalan reménytelenséget ébreszt bennük?

Hol van hát az igazság? Kinek van igaza? Annak az orvosnak, aki saját tapasztalatából a "gyógyíthatatlanságot" mint életutat kínálja fel betegének, vagy annak az ismeretlen embernek, aki egyetemi végzettség nélkül, pusztán népiskolai végzettséggel a nyilvánosság előtt merte állítani, hogy nincs gyógyíthatatlan?

Évszázadok óta orvosok milliói becsületesen igyekeznek, hogy az embereket betegségük rabságából kiszabadítsák. A modern államokban, nem sajnálják sem a pénzt, sem a fáradságot, hogy kórházak ezreiben a betegeken segítsenek. Másrésről kézenfekvően bizonyítható, hogy a tradicionális medicina lehetőségei korlátozottak. A statisztikák érthető nyelven beszélnek. Milliárdos ráfordítások ellenére a megbetegedések számának kifejezett növekedése figyelhető meg. Többek között a keringési zavarok és a szívbetegségek, a reuma, az allergiák, a tumorok továbbra is az élen vannak.

Dr. Scheiner, müncheni orvos ezt írja erről:

A Bad Godesbergi Általános Helyi Betegsegélyező Pénztár betegségfajtákról szóló 1988-as statisztikája megjegyzi, hogy a megbetegedések gyakorisága tovább nő. [...] A betegsegélyző statisztikája összehasonlítja az 1980-ban kórházban kezelt esetek számát az 1988-as évi adatokkal. Minden területen tekintélyes növekedés állapítható meg. A pszichiátriai megbetegedések 50, az idegrendszeri és érzékszervi betegségek 70, a váz, izom és kötőszöveti megbetegedések már 90, a tumorok 30, a keringési betegségek előfordulási gyakorisága 35 %-kal nőtt. Ugyanakkor országunk történetében soha nem volt ilyen magas éves viszonylatban az egy főre jutó orvosi szolgáltatások igénybevételének a száma: A német orvosok évente 500 millió receptet írnak fel - egymásra fektetve ezeket, a Kölni Dómnál kétszázszor magasabb tornyot kapnánk."

Az orvostudomány válságban van. Az akut betegségek elleni harcban vitathatatlan sikereket ért el, a betegek nagyobb részénél jóllehet javulást tudott elérni, azonban meggyógyítani őket már nem tudta.

Másrésről beszámolóik ezrei fekszenek előttem az utóbbi évek Bruno Gröning tanításának követése által bekövetkezett segítségekről és gyógyulásokról. Miből adódik ez a különbség? Talán az az oka, hogy a modern medicina Egyvalakiről megfélemedezett? - akit Bruno Gröning beszédeiben újra és újra tevékenysége középpontjába állított:

„Minden ember legnagyobb orvosa az Úristen, s az is marad.“

Hogy ezekről a kérdésekről pontosabb tájékoztatást kapjunk, a következőkben szeretném közelebbről megvizsgálni Bruno Gröning életét és a vele kapcsolatos eseményeket.

A herfordi csoda

Bruno Gröninggel elválaszthatatlanul összekapcsolódnak azok a herfordi események, amelyek 1949 márciusában történtek. Akkor a kilencéves Dieter Hülsmann sikeres gyógyulása, aki előrehaladott izomsorvadásban szenvedett (gyógyíthatatlan betegség, mely során az izomzat egyre gyengébb lesz, s néhány esetben a halál már egészen fiatal korban bekövetkezik), kezdete lett Bruno Gröning mai napig is tartó nyilvános tevékenységének.

Dr. phil. Kaul így számol be erről *A herfordi csoda* c. könyvében:

„Betegek és szenvedők ezrei jönnek a westfáliai városkába, mely falai között a csodadoktort rejti. Autóbuszokkal, teherautók kal, személygépkocsikkal és gyalog, lovaskocsikkal, kézzel húzott kocsikon és mentőautókon, - éjjel és nappal emberek tömegei érkeznek Herfordba, a Wilhem térre [...] a 7-es számú házhoz, ahol Bruno Gröning egy általa meggyógyított gyermek szüleinél szállást talált. Megrázó és határtalan az emberi nyomorúság, ami itt megnyilatkozik. [...] Németország minden részéről özönlének ide, [...] minden társadalmi rendből és rétegből, amerikaiak, angolok, belgák, svájciak, svédek, magyarok, lengyelek, még cigányok is, akik egy néma cigánygyerek sikeres felgyógyulása után, csapatokban találnak ide.“

A továbbiakban ezt írja:

„Beszámolóm megfelel a valóságnak és csak arra támaszkodik, amit a saját szememmel is láttam. A híreszteléseknek is utánajártam és beszélgettem gyógyulattal. Magam is a gyógyulást keresők tömegében álltam Herfordban, a Wilhelm tér 7. sz. ház előtt. Egy éjszakát töltöttem a csodadoktor házában, s közvetlen közletről figyelemmel kísértem, ami ott történt. Beszéltem lelkészekkel és orvosokkal. [...] Három napot és három éjszakát töltöttem Herfordban, dolgoztam, kutattam és megpróbáltam választ találni a ma már emberek millióit foglalkoztató kérdésre, a herfordi misztériumra.“

Végül Dr. Kaul az eredményeket a következőkben foglalja össze:

„Senki sem tagadhatja, hogy Bruno Gröning már sok beteget meggyógyított, akiket addig gyógyíthatatlannak tartottak. A tudomány sebtében azzal a magyarázattal hozakodik elő, hogy ez nem szokatlan, amennyiben lelki eredetű betegségekről

van szó. Arról azonban nem beszélnek, hogy a hagyományos orvostudománynak miért volt ezen a téren oly kevés sikere. Vagy a sikerek olyan ritkák, hogy inkább hallgatnak róluk? A herfordi „új gyógymód“ mindenesetre joggal kelt feltűnést.“

Az állami hatóságok nem osztották ezt a lelkesedést. A helyi egészségügyi hivatal legjobb esetben Bruno Gröningnek a lelki szenvedésekre gyakorolt hatását ismerte el.

Röviddel azután, hogy Herfordban nyilvános működését elkezdte, megtiltották neki a gyógyítást. A tilalom alapja az „engedély nélkül, hivatásszerűen végzett gyógyításról szóló törvény“, röviden a „gyógyító tevékenységgel foglalkozókról szóló törvény“. Ennek ellenére továbbra is érkeztek a gyógyulást keresők Herfordba, s napokig táboroztak a ház előtt, ahol Bruno Gröning tartózkodott. Időnként 5000 ember is volt ott, s Bruno Gröning ebben az időszakban kb. 80 000 levelet kapott. Az események nyomására a hatóságok néha engedékenyebbek mutatkoztak. Végül Bruno Gröningnek 1949 június elején el kellett hagynia Herfordot, s egy meghívásra Hamburgba utazott. De ott sem adtak neki működési engedélyt, mert a hatóságok nyilvánvalóan a betegek tömeges ostromától féltek.

S ekkor a *Revue c.* folyóirat vette fel vele a kapcsolatot és felajánlotta, hogy fedezi a költségeket, amennyiben tevékenységét a Heidelbergi Egyetemi Klinikán tudományosan felülvizsgálják. Ez egyengette volna az utat a betegekhez. A pszichoszomatika területén dolgozó híres orvos, V. Weizsäcker professzor osztályán végzett vizsgálat jó eredménnyel zárult. A tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy „Bruno Gröning nem sarlatán, nem hypnotizőr, nem csodadoktor, hanem egy tehetséges, nem orvosi képzettségű pszichoterapeuta (lélekgyógyász).“

Gyógyításait igazolták. Ennek ellenére nem adtak ki szakvéleményt; a gyógyításhoz vezető út szabaddá tétele, amit megígértek neki, elmaradt. Mivel eközben Heidelbergben ismét nagy embertömeg csődült össze, Bruno Gröning elfogadott egy meghívást a Rosenheim melletti Traberhofba. A földbirtokos, Harwart úr, béna sógornője gyógyulását remélte és ehhez Bruno Gröningnek nyugodt helyet akart rendelkezésére bocsátani. Az újságokban megjelent közlemények hatására, hamarosan több mint 30 000 ember gyűlt össze Traberhofban. Innen is sok gyógyulásról számoltak be (lásd 4. fej.). A bajor kormány eleinte jó szándékúan viselkedett, de aztán a „természetgyógyász-törvény“-re való hivatkozással megtiltotta Bruno Gröning működését.

Ekkor új lehetőségek után nézett, hogy eljuthasson a segítséget keresőkhöz. Célja, egy olyan gyógyhely létrehozása, ahol orvosokkal együttműködve dolgozhat, a hatóságok ellenállása miatt megghiúsult. Ezt követően egy ideig együtt dolgozott

egy nem orvosi végzettségű gyógyítóval, annak München melletti praxisában, de hamarosan sor került az első perre (1952.). Jóllehet az állam ügyészség fellebbezett, felmentették az alól a vád alól, mely szerint a „természetgyógyász-törvény“ ellen vétett. A bíróság belátta, hogy a jogi helyzet nem volt elég egyértelmű a bajor hatóságok ellentmondásos viselkedése miatt, amely eleinte engedélyezte a gyógyítást. Ennek ellenére megerősítették a gyógyítástól való eltiltását, mivel tevékenységét a „természetgyógyász-törvény“ hatálya alá vonták, s ezáltal egy külön hatósági engedélytől tették függővé (lásd 5. fejezet).

Ekkor Bruno Gröning azon fáradozott, hogy a Stuttgarti Egészségügyi Hivataltól engedélyt szerezzen, s „gyógyító tevékenységgel foglalkozóként“ dolgozhasson tovább (1953). Kérelmét azonban átlátszó indokokkal elutasították (lásd 5. fejezet).

Más utak után kutatott, hogy a gyógyulást keresőknek a hatóságok szembenállása ellenére a szükséges segítséget eljuttassa.

1953-ban megalakult a *Gröning-Szövetség*, amely működésének törvényes alapot adott volna. Így Bruno Gröning a szövetség különböző közösségein belül (helyi csoportok) beszélt a gyógyulást keresőkhöz, Németországban és Ausztriában.

Mínt hogy újabb gyógyulások történtek, 1955-ben megint bírósági pereskedésre került sor. A döntő tárgyalás előkészületei egészen 1957 közepéig elhúzódtak. Végleges ítélet nem volt, mert Bruno Gröning a per lezárása előtt, 1959. január 26-án meghalt.

Sok segítséget remélő feladta. Következésképpen kisebbek lettek a közösségek. De ekkor megtörtént a hihetetlen: továbbra is voltak gyógyulások, ahogyan ezt Bruno Gröning előre megjósolta. Hosszú időszak után, a 80-as évek elejétől a közösségek ismét nőni kezdtek Grete Häusler vezetése alatt, aki maga is Bruno Gröning által kapta meg a gyógyulást. 1992 óta több mint 170 közösség van egész Közép-Európában. Egyre több szokatlan gyógyulásról számolnak be. Egyes esetekben alkalmam volt ezek alapos ellenőrzésére, melynek révén az orvosi szempontból felfoghatatlan történést igazolni tudtam.

Amióta meggyőződtem róla, hogy a mai időben fellépő gyógyulások tényeken nyugszanak, egyre többet akartam Bruno Gröningről, személyéről, jelleméről megtudni. A sok korabeli szemtanú elmondása révén, akikkel részben személyesen beszélgethettem, továbbá Bruno Gröning írásai és magnetofonra felvett előadásai által élő képet kaptam személyéről. De ez legyen a következő fejezet témája.